

Kyllä kaksi miestä voi, ihan noin vain, mennä sängylle vierekkäin pötköttelemään. Ainakin, jos oli uupunut elämästä. Minä väsyin, kun kuuntelin Stygen juttuja hänen tyhjänpäiväisestä ja mitättömästä maailmastaan. Lähdin kesken lauseen makaamaan sängylleni. Styge seurasi minua makuuhuoneeseeni kuin perävaunu. Hän tuli viereeni makaamaan puhtaalle ja valkoisella päiväpeitteelle. Kieltämättä olin hieman hätäntynyt tilanteesta ja silloin sanoin, että kyllä kaksi miestä voi, ihan noin vain, mennä sängylle vierekkäin pötköttelemään. En oikeasti halunnut, että Styge tulisi viereeni makaamaan. Oikeasti toivoin, että hän olisi lähtenyt pois kodistani, eikä palaisi vähään aikaan. Tuijotin ylös ja mietin, mitä sanoisin, tilanne oli minulle uusi. Styge tuijotti myös kattoa ja muuttui sangen hiljaiseksi. Ilmeisesti tilanne häiritsi myös Stygeä ja hän varmasti jo katui, kun mätkähti viereeni ilman, ettei sitä käsitelty ensin suullisesti. Minusta tuntui, että sinä olet mahdollinen itsemurhan tekijä. Puhuin Stygelle suoraan ja vähättelin hieman hänen elämäänsä. Hän saattaisi loukkaantua sanomisistani, koska nykyään kaikki olivat niin ämmiä. Odotin hetken, muttei Styge sanonut mitään. Hän vain tuhisi jotain. Ehdin vielä lisätä, että mielestäni oli omituista, että hän oli ylipäättään enää hengissä. Lopulta Styge myönsi, että hänellä oli jonkin verran itsetuhoisia ajatuksia. Hän kuvitteli, että pystyi hallitsemaan niitä ajoittain. Joskus yöt olivat kuitenkin liian pitkiä. Stygestä tuntui, että aamu kulki itsestään eteenpäin, eikä alkanut yön päätyttyä. Hän lisäsi vielä, että tunsu itsensä oudon yksinäiseksi. Hän kertoi, että suurin ongelma oli se, että tunsu olevansa ruma. Se oli totta, minä sanoin, hänen korvat näyttivät ihan sarvilta. Olin niin onnellinen. Minä todellakin tiesin Stygen ajatukset. Luin sitä pirulaista kuin avointa kirjaa. Miksi ihmeessä olin edes kaveria tämmöisen hissukan kanssa? Olihan se tietenkin hyvä, että hän sai minusta hieman älykköseuraa. Olin vähintäänkin hyväntekijä. Styge varmasti halusi, että kertoisin hieman kuinka päiväni oli kulunut. Minä mietin tänään vanhaa lastenlaulua, tätä ”Jänojussin mäenlaskua”. Siinähan oli sellainen juttu, että jänis halusi kovasti hypätä suksilla pilviin asti. Se oli kieltämättä suuri urakka. Kukaan ei uskonut, että jänis hyppäisi pilviin. Kaikki tajusi, että se olisi mahdotonta. Se olisi jopa niin mahdotonta, että orava pisti kauniin häntänsä pantiksi, ettei jänis onnistuisi hyppäämään pilviin asti. Orava oli jopa niin varma jäniksen epäonnistumisesta, että lupasi syödä häntänsä. Mitä jos jänis olisi onnistunut? Orava olisi joutunut syömään häntänsä. Se olisi varmasti sattunut. Välillä se olisi sylkenyt suustaan karvoja ja luunpalasia ja taas jatkanut kivuliasta tehtäväänsä. Verta olisi valunut runsaasti oravan hännän tyngästä pitkin männyn oksia, se olisi mahdollisesti kuollut verenhukkaan ja häpeään. Styge katsoi minuun, muttei sanonut mitään. Hän olisi ilmeisesti halunnut velloa itsesäälässä ja puhua omasta yksinäisyydestä enemmän. En kuitenkaan nähnyt mitään tarvetta sellaiselle. Todella outoa, ettei Styge sanonut oravan oletetusta kohtalosta mitään, vaikka olin pitänyt häntä jokseenkin eläinrakkaana. Minä sen sijaan voisin vaikka syödä oravan, jos niikseen tuli. Minusta tuntui, että Styge alkaisi pian itkeä. Hän nousi istumaan sängyllä ja sanoi lähtevänsä kotiin. Saattoi olla, että hän tunsu olonsa luonani hieman vieraaksi. Laitoin ilkeyttäni hänen kahviinsa taas tavallista maitoa, vaikka tiesin, että Styge sai siitä ripulin. Kysyin vielä Stygeltä, että tuntuiko hänessä mitään, kun makasimme kahdestaan sängyllä. Styge ei vastannut, kuitenkin punastui. Sanoin hänelle, että niin olisi voinut käydä kenelle tahansa.